

og Ladning (ifr. den norske Straffelovs Kap. 20 § 2 Utr. e: „i aaben Sø overfalder Søfarende for at komme i Besiddelse af Fartøi eller Gods“), bemærkes fremdeles, at ligesom D. L. s 4—1—10 i ethvert Fald ikke vilde høre hjemme i Kapitlet om Røveri, forsaavidt Artiklen ogsaa omfatter det Tilfælde, at Mytteri er udøvet mod Skibsføreren uden den Hensigt at bemægtige sig Skibet og Ladningen, saaledes har man overhovedet meent, at Bestemmelsen om det nævnte Forhold, der dog altid væsentlig karakteriseres og qualificeres ved det stedfundne Mytteri, hører til Søretten og ikke egentlig har hjemme i den almindelige Straffelov. Forsaavidt personligt Overfald paa Skibsføreren har fundet Sted i den ovenfor nævnte Hensigt, vil Tilfældet iøvrigt ogsaa uden nogen udtryffeligg Bestemmelse ligesom gaae ind under Udkastets § 239.

Med Hensyn til Begrebet om Røveri har man væsentlig holdt sig til Fd. 11 April 1840, §§ 31, 36 og 37, idet man dog, som ovenfor ved Bemærkningerne til Udkastets § 233 om Ran ankydet, noget har modificeret Betegnelsen af de Trubler, som skulle henføre Gjerningen under Begrebet om Røveri. Forsaavidt en Udvidelse af dette, og dermed en Stærkelse, practisk maatte blive Følgen af denne Modification af Udtryffene, turde der være Anledning til at henvise til, at Straffen for Røveri i det Hele er sat betydeligt lavere i Udkastet end i Fd. 1840, idet dens ringeste Grad er nedsat fra 4 til 1 Mars Strafarbejde. Medens Fd. af 1840 særligt i 3 forskjellige §§ omhandler, først det Tilfælde, at Nogen ved personlig Vold eller Trubler om saadan stiller en Anden ved Penge eller Gods, dernæst det Tilfælde, at Volden eller Trublerne ere forøvede for at sætte sig istand til at fuldbyrde Vortagelsen eller bringe det tagne Gods i Sikkerhed, og endelig det Tilfælde, at Nogen ved Vold eller Trubler aftvinger en Anden en Forskrivning, Qwittering eller andet Dokument, som kan paa- drage ham eller Andre Forpligtelser eller stille ham eller Andre ved Rettigheder, — har man i Udkastets § 239 samlet alle disse Maader, hvorpaa Røveriet kan fremtræde, under een Begrebsbestemmelse, hvorved der formeentlig vin- des saavel i Henseende til Korthed som med

Hensyn til Overblikket. Da de ovennævnte, i Fd. 1840 § 37 brugte Ord iøvrigt ikke synes at omfatte det Tilfælde, at Voldsmanden berø- ver den Overfaldne et af Voldsmanden selv eller Tredeemand udstedt Dokument, der be- grunder Rettigheder, har man anseet det for rettest at gjøre en Tilføining, hvorved denne Mangel afhjælpes. Skjøndt det fremdeles er fundet rigtigt at fremhæve visse Omstændighe- der som særligt aggraverende og tildeels som qualificerende, har man dog ikke anseet det hensigtsmæssigt, saaledes som Tilfældet er i Fd 1840 § 34, bestemt at affondre forskjellige Klasser af mere eller mindre grove Røvier. Det i den nævnte § 4de Led omtalte Til- fælde, at Gjerningen har, som det hedder, væ- ret forbunden med en umiddelbart morderrisk Beslutning, er der ikke nogen Anledning til særligt at fremhæve, da det følger af sig selv, at i saadant Fald en Konkurrence med en Drabsforbrydelse finder Sted, og at forsaavidt Straffebestemmelserne i det 18de Kapitel tillige maae komme til Anvendelse, da der, efter hvad Kommissionen har foreslaaet, ikke bliver Spørgs- maal om nogen qualificeret Livsstraf, og da man, i Erkjendelsen af det Rigtige i at ind- strænke Livsstrafs Anvendelse inden de snevrest mulige Grændser, ikke har troet — undtagen aldeles undtagelsesviis — at burde opstille den nævnte Straf for simpelt Drab eller attentet Mord, om saadant end konkurrerer med en anden Forbrydelse, som derved skulde fremmes. Af lignende Grund har man heller ikke troet at kunne anbefale en Bestemmelse svarende til den foregaaende Regel i Fd. 1840 § 34 om, at den Skyldige skal have sit Liv forbrudt, naar Livet er berøvet Nogen ved det røveriske Overfald, eller en Mishandling tilføjet ham af den i Udkastets § 201 ommeldte Bestaffenhed. Om det 3die Led i Fd. 1840 § 34 bliver der ikke videre Spørgsmaal, da man, som ovenfor bemærket, har troet at burde affaffe Ragsstry- ningsstraffen, og de i det nævnte Led omtalte aggraverende eller qualificerende Momenter iøv- rigt ere de samme, som de i Sens 2det Led omhandlede, kun i en forhøiet Grad. Disse Momenter kunne imidlertid i Korthed betegnes ved, at betydelig Mishandling har fundet Sted, eller at Gjerningen iøvrigt har havt en særde-